

Relat confinat Vilaverd

UN HOME VESTIT DE BLAU

Això era i no era, i si és cert bé i si no també, un poblet petit i acollidor situat enmig d'unes muntanyes altes i boscoses, refugi de tota mena de bèsties i bestioles.

A primera vista semblava un poble com qualsevol altre: tenia quatre cases, una església, horts, ramats, places i fonts. A l'estiu hi feia calor i a l'hivern fred; a la tardor queien les fulles i a la primavera florien els cirerers, cantaven els rossinyols i les roselles tacaven els camps de vermell. Tot era normal, exceptuant un petit detall: en aquest poble no hi anaven ni viatgers, ni estrangers, ni rodamons, ni forasters, ni cap mena de visitant perquè hi passava una cosa màgica per a alguns i terrorífica per als altres.

Al vespre, quan desapareixia l'últim fil de llum i tot es tornava fosc, de darrere de les muntanyes, sortia una bola de llum que il·luminava gairebé tot el petit poble. Per a alguns habitants d'aquell poble, com als ramaders, ja els anava bé, perquè encara que fos de nit la llum protegia els seus ramats de possibles depredadors durant la fosca nit. Al contrari, els habitants que sentien molta por pel desconcert de no saber l'origen d'aquest fenomen estrany, dormien amb por i amb la incertesa de no saber què passaria l'endemà quan la llum desaparegués i tornés el sol.

Aquesta notícia s'estengué per tot el món, país a país, però ningú tenia el coratge i la voluntat d'investigar i apropar-se fins als pics més alts de les muntanyes per saber d'on procedia aquella llum. Els dies passaven i passaven i ningú en sabia res, fins que un dia una família d'Andorra es va aproximar fins a aquell poblet. Com que era al vespre i no tenien on dormir van decidir anar a un hostel que estava mig desert. A dintre hi havia una senyora gran que no destacava gaire: portava el típic cabell curt, un xal, un vestit fins als genolls, també mitges i unes ballarines negres.

Llavors, la família es va aproximar i la senyora va dir:

- Bona nit! Que els puc ajudar en alguna cosa? S'han perdut?

Llavors la dona va dir:

- No, és que som turistes, venim d'Andorra, però no tenim on dormir i ens preguntàvem si podríem passar aquí la nit?

Aquella velleta es va quedar impressionada; feia 4 anys que allà no hi anava ningú i la seva resposta va ser:

- És clar que sí! Ara us donem les habitacions; per cert, com us dieu?
- Jo soc la Maria, ell és en Gael, elles són les nostres filles que es diuen Lia i Nora i ell és l'Enzo. I vostè, com es diu?
- Jo em dic Joana. Bé, aquestes són les habitacions, els nens tindran cel, mar i muntanya i vostès aire. Espero que els hi agradi. Adéu.
- Adéu!-van dir alhora.
- Què és aquella llum? -va dir la Nora.
- No ho sé -va dir l'Enzo, podem anar a mirar-ho -van dir els tres.
- D'acord, però si passa alguna cosa ens heu de trucar -va dir la mare.
- Entesos -va dir la Lia.
- Adéu.

Quan van arribar, una veu misteriosa va dir:

- Ja ho veure-ho: TOT ANIRÀ BÉ!

Era un lloc preciós, amb taules de fusta i bancs, un parc enorme i un caminet amb corbes que portava a una ermita. La Lia i la Nora van seguir el caminet d'on procedia la veu fins que van arribar a l'ermita i a l'entrar van veure una verge, era la verge del Montgoi!

L'Enzo, espantat, es va quedar al parc.

La Lia i la Nora no donaven crèdit al que estaven veient, un lloc solitari amb una verge que parlava, una llum que sortia de darrere la verge,...

- Hola! Som la Lia i la Nora, som d'Andorra i estem de turisme per Vilaverd -va dir la Lia sorpresa pel que estava passant. Ara, ens podries explicar el perquè d'aquesta llum i el perquè de les teves paraules? Voldria saber una mica sobre el vostre poble.

De darrere la verge va sortir un home vestit de blau, amb un cabell canós, ulleres i una llanterna enorme, era el Josep Joan, l'agutzil del poble.

- Hola, noies! Us he espantat? Perdoneu-me, és que estava parlant amb la meva dona per telèfon mentre arreglava una mica l'ermita; li estava dient que per ara a Vilaverd podíem estar tranquils que no hi havia cap cas de

coronavirus i que tot aniria bé -va dir el Josep Joan amb un to simpàtic i tranquil·litzador.

Les nenes, sorpreses, van marxar a explicar a l'Enzo el que havia succeït i a dir-li que no s'espantés perquè aquella llum tenia amo i aquella veu també; no es tractava de cap misteri, simplement d'una llanterna enorme i un home amb una veu tranquil·litzadora que anava cada nit a comprovar com estava l'ermita.

L'home de l'ermita va oferir als infants anar a menjar xocolata desfeta.

En arribar, l'Enzo va sentir una aroma que li recordava les llargues nits d'hivern vora el foc a casa de la seva àvia.

Acabava de ploure i l'olor de la xocolata desfeta es barrejava amb l'olor d'herba mullada de la pluja.

Mentre ell s'aproximava al poble a buscar la coca dolça, acabaven d'arribar els nens i nenes.

En acabar la xocolatada, es van asseure en un mur de pedra que hi havia al costat de l'ermita.

Miraven la posta de sol, la Lia observava com les gotes dels arbres queien lentament, fulla a fulla, fins que queien a terra i desapareixien; va veure com una fulla es despenia lentament de l'arbre per donar-ne pas a una altra.

L'últim cantar dels ocells, l'últim vol del dia, l'últim raig de sol que poc a poc anava perdent força per donar pas a la lluna.

Sobre el campanar es veien dos ocells grans que volaven a l'horitzó, els arbres s'anaven tornant de color més fosc.

L'Enzo es va despertar, va sentir l'olor del cafè que feia la seva mare, va baixar les escales una a una, cada cop la fragància era més agradable. Es va asseure a la taula i va veure uns pastissos, en va agafar un amb molta cura que no es trenqués i quan se'l va posar a la boca va notar un gust que no sabia expressar, s'hi fonia un toc de vainilla, llimona...

En acabar va decidir anar a l'ermita. Quan va arribar no va veure res, es va asseure sobre el mateix mur i va tocar una branca de pi; no feia olor però el seu tacte era llis.

La seva germana estava dormint, la va despertar i li va preguntar si recordava alguna cosa del que havia passat, ella ho va negar. Ell va entendre que tot era un somni i que l'home de la muntanya no havia existit mai.

Al cap d'uns dies ja no recordava una cosa: el color dels núvols de pluja, blancs com la neu, espessos com un camp de blat i lluminosos com l'últim raig de llum del dia que es consumia lentament com la brasa del foc.

No recordava tampoc que hagués existit una ermita, ni un hostal, ni una llum, ni cap altre element d'aquell petit poble. Una setmana després tota la família andorrana havia oblidat aquell viatge i quan la gent els preguntava sobre les seves vacances deien que s'havien quedat a casa, que no havien anat pas enlloc.

Aquella llum misteriosa era més que una simple llanterna, tenia un efecte amnèsic en aquells que hi estaven exposats. Rebia visitants i viatgers, és clar, molts hi anaven a parar accidentalment, però cap d'ells era capaç de recordar el senyor de blau que apareixia totes les nits amb una llum màgica per esborrar la memòria dels forasters. Els veïns i veïnes del poble ho sabien perfectament; quan desapareixia l'últim fil de llum i tot es tornava fosc, tots tancaven finestres i finestrons per mantenir la memòria intacta. Gràcies a això, en aquell poblet no hi havia entrat el maleït coronavirus que havia tingut mig món aturat.

La gent gran del poble explica històries esgarrifoses de la febre espanyola que va emportar-se la vida de la meitat dels seus habitants. Aquella tràgica pandèmia va marcar per sempre els vilatans i vilatanes que van decidir buscar una fórmula que permetés salvaguardar-los de futurs virus. Amb el coronavirus ho havien aconseguit.

Els no oblidaven el passat perquè, com va dir un filòsof: "qui oblida la seva història està condemnat a repetir-la".